

Sagen var paa det Tidspunkt modnet, og Gennemførelsen ansaas fra mange Sider for nødvendig af Hensyn til Genforeningen, idet de nye Landsmænd levede under den tyske Invaliditetsforsikring fra 1889.

Det store, dybe, ulykkelige Hul, der indtil 1921 fandtes i dansk Sociallovgivning, maatte fyldes. Hidtil havde kun de, der blev arbejdsudygtige paa Grund af Alder, eller de, der kom til Skade ved Ulykkestilfælde under deres Arbejde, kunnet regne med nogen Hjælp fra Samfundet. Der var en dyb Mangel, som maatte udbedres, et dybt Hul, som maatte udfyldes, og det skete ved Loven af 6. Maj 1921.

Det blev en Forsikringslov. Indenrigsminister Sigurd Berg betonede det meget stærkt ved Forelæggelsen. Han sagde — det findes i Folketingstidenden for 1920—21 Spalte 2624 —: „Det her foreliggende Lovforslag om Invalideforsikring adskiller sig fra det Lovforslag, der forelaa i Fjor, derved, at man her bygger paa Forsikringsgrundlaget, og dette medfører, at man kommer bort fra skønsmæssige Ydelser ved Siden af den faste Rente, og ligeledes, hvad der er naturligt, at der oprettes en særlig Fond, hvor de forskellige Forsikringsbeløb, her er Tale om, samles“. En lignende Udtale findes i Bemærkningerne til Lovforslaget, som ærede Medlemmer kan finde i Folketingstidenden for 1920—21, Tillæg A. Spalte 2987. Det var en Forsikringslov, og da Folketingets Udvalg afgav Betænkning I. Marts, sluttede alle Udvalgets Medlemmer sig til Lovforslaget, og hele Udvalget erklærede enstemmigt, at den Invaliderente, der her var Tale om, nemlig det faste Beløb af 800 Kr., ikke var for høj, hverken i Forhold til det daværende Prisniveau eller i Forhold til et Prisniveau, der vilde ligge saa lavt som Prisniveauet i 1914, før Krigen. Det ærede Medlem Hr. Stauning henviste til denne Udtalelse forleden, men jeg mener, den er saa vigtig og betydningsfuld i denne Sag, at jeg her skal gentage den og læse den ordret op. Hele Folketingsudvalget skriver altsaa i Betænkningen den 1. Marts 1921: „Skulde Tiderne blive stærkt nedadgående, kunde der mulig indvendes, at den fastsatte Invaliderente (800 Kr.) kan blive forholdsvis for høj. Det bør dog erindres, at langt de hyppigste Aarsager til den i Lovforslaget omhandlede Invaliditet, nemlig kroniske Sygdomme, i sig selv vil være saa pine- og byrdefulde, at en forholdsvis rundelig Understøttelse tør anses for rimelig. Selv med et Prisniveau omtrent som i 1914 vilde en Invaliderente af 800 Kr. ikke efter

Udvalgets Mening kunne betegnes som urimelig høj“. Videre hedder det: „Udvalget er enedes om at lade Stat og Kommune bære Risikoen for en mulig Utilstrækkelighed af den foreslaaede Invalidepræmie“. Disse Udtalelser er undertegnet af Udvalgets samtlige Medlemmer: Borgbjerg, Carlsen-Skiødt, Gamborg, A. M. Hansen, Hegelund-Lange, Helga Larsen, Lillelund, Johannes Lou, Gerhard Nielsen, Valdemar Olsen, Pinholt, Sven, Søgaard, Trier og Vanggaard.

Da Sagen efter enstemmig Vedtagelse i Folketinget kom for oppe i det andet høje Ting, udtalte Venstres Ordfører dér, den nuværende højtærede Indenrigsminister, sig i Tilslutning til denne enstemmige Udtalelse af Folketingsudvalget. Han gjorde opmærksom paa, at man muligvis burde have sørget for en automatisk Nedgang efter Pristallet, men han ønskede ikke, at en saadan skulde træde i Kraft, selv om Prisniveauet sank ned til det for Aaret 1914, ja, han siger endog: til det for Aarene før Krigen. Kun nærede Venstres Ordfører i Landstinget, den nuværende Indenrigsminister, nogen Betænkelighed ved, at man kunde komme til en Tilstand, hvor Folk, der ikke selv havde 800 Kr. i Indtægt, skulde komme til at betale til Invaliderenten, der altsaa udgjorde mere, end de selv havde i Indtægt. Derfor ønskede han en saadan automatisk Regulering, men det var altsaa med Hensikts paa et Prisniveau, som maatte komme til at ligge endnu langt lavere end det i Aarene før Krigen. Dertil var i øvrigt at tilføje, at Invalidider, Arbejdsinvalidider, arbejdsudygtige, de, hvis Arbejdsevne er nedsat til en Trediedel eller derunder, er saa ulykkeligt stillede, at det, at andre Medborgere, som har deres Lemmers og Sansers fulde Brug og derved er langt bedre stillede end Invalididerne, skal yde et Bidrag til dem, er i enhver Henseende rimeligt.

Jeg nævner altsaa, at hele Folketingsudvalget, altsaa alle Partier og Venstres Ordfører i Landstinget, den nuværende Indenrigsminister, den højtærede Sundhedsministers Kollega, slog fast i 1921, at de 800 Kr. skulde opretholdes, selv om Prisniveauet gik ned til 100, ja, Venstres Ordfører i Landstinget antydede endogsaa, at selv om det gik længere ned, skulde Beløbet opretholdes; det vilde ikke være urimeligt højt. Nu kommer man alligevel og foreslaar at skære det ned med godt en Trediedel. Har nu Omkostningerne ved Invaliderenteloven af 6. Maj 1921 oversteget, hvad man den Gang regnede med? Aldeles ikke. Indenrigsminister Sigurd Berg regnede med